

Gr. num. 24. 419.

1762, 8.

9

CONSVMTOS
EX QVIBVS LOCVPLETIOR EXISTIT
FRVCTVS AN RESTITVERE TENEATVR
BONAE FIDEI POSSESSOR

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS

CONSENSV

PRAESIDE

D. HENR. GODOFREDO BAVERO

SVPREM. CVR. PROVINCIAL. ET CONSIST.

LIPSIENS. ADV.

IN AVDITORIO ICTORVM

P. 60.

D. VI. MAII A. C. MDCCLXII

AD DISCEPTANDVM

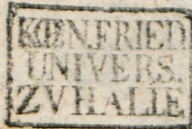
PROPONIT

FRIDERICVS GOTTLOB KLVGIVS

REICHENB. VARISC.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEIMIA

CONSVMTO
EX QVIBVS LOCVELLOR EXISTIT
FRVCTVS AN RESERVATVS TENENTVR
AN RESERVATVS

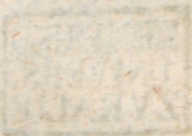
ILLVS RESERVATVS ORDINE

D. HENR. GODOLFIDO BAVERO

SARREVM QVIV PROVINCIAL ET CONSIST

IN AUDITORIQ TOTORVM

FRIDERICO GOTTLIEF KLVIGVS

FRUCTVS CONSUMTOS
EX QUIBUS LOCUPLETIOR EXISTIT
AN RESTITVERE TENEATUR
B. F. POSSESSOR.

§. I.

Si quod iuris caput interpretum, nostrae pariter aetatis, pariterque, qui ante nos per tria, et quod excurrit, retro secula vixerunt, vexatum fuit exagitatumque disceptationibus, est sane bonae fidei possessoris circa fructuum perceptorum eorumque consumptorum restitutionem obligatio. Mea quidem sententia haec est, ut, exule, inter naturales stricte sic dictos, et industriales fructus, differentia, in iudicio singulari rei vindicationis, vel alius eiusmodi, nullum ius petitori contra bonae fidei possessorem, intuitu consumptorum fructuum, tribuam, etsi hic locupletior ex iis adhuc existat, tribuam tamen in iudicio vniuersali, quatenus versio in rem possessoris durat. Idque Iuri Romano consentaneum non abhorre a Germaniae consuetudinibus existimo.

Dissentiunt interpretes circa restitutionem fructuum ab f. possessore praestandam.

Exponitur vera sententia.

§. II.

Igitur in iudicio singulari bonae fidei possessorem a restitutione lucri, quod ex fructibus consumptis cepit, etsi illud adsit, immunem iudico, sequor enim leges, quae diserte hanc thesin loquuntur. Satis clara et indubia est

Quae rationibus firmatur.

§. 35. *I. d. R. D.* vbi IUSTINIANVS rei vindicationem contra eum, qui bona fide fundum emerit, institutam ad fructus consumptos non pertinere dicit, hos enim possessori, pro cultura et cura, cedere aequum esse. Idemque PAVLVS in *l. 4. §. 2. D. Fin. Regund.* et *l. 4. §. 19. D. d. Vsurp. et Vsuc.* nec non GAIVS in *l. 28. D. d. Vsur.* confirmant.

§. III.

Aliter de fructibus ex tantibus habendum est.

Vt vel idem de extantibus habendum esse ex *citt. ll. 4. §. 19. d. Vsurp. et Vsuc. et l. 28. d. Vsur.* videatur, vbi GAIVS et PAVLVS fructus pecudum, statim, atque percepti sint, pleno iure bonae fidei possessori cedere dicunt, vt vsucapione, prout PAVLVS monet, opus non fit, iungitque GAIVS bonae fidei possessori vsufructuarium, simulque adeo, eodem vtrumque vi iure, innuit. Quod vero ad illam *§. 19. l. 4. d. Vsurp. et Vsuc.* attinet, haec est Icti sententia, vt innuat, possessorem bonae fidei ipso facto perceptionis, siue separationis ab illa re aliena, fructuum intelligi dominum, non, prout intuitu ipsius rei, bonae fidei possessorem, vt mediante demum vsucapione ad acquirendum dominium opus sit. Hoc vero dominium hac perceptione quaesitum, consumptione demum irrevocabile fieri, siue consumptione, quia pretium in locum rei in singularibus non succedit, efficiendum esse, vt ius domini intuitu fructuum penitus evertatur, ipse declarat in *l. 4. §. 2. D. d. Fin. Regund.* A malae fidei possessore vero, licet, ex hac ipsa ratione, quod neque res, neque pecunia in locum rei succedit in singularibus, cit. *l. 4. §. 2. et l. 7. in fin. D. qui potior. in pign.* aequè minus vindicari possint consumti fructus, rectè condicuntur, quia dolus nemini debet patrocinari.

§. IV.

§. IV.

Igitur GAIUS quoque in *cit. l. 28. d. Vfur.* dum iungit bonae fidei possessorem usufructuario, intuitu fructuum perceptorum, nondum consumptorum, hoc tantum voluisse censendus est, ut utrumque dominum dicat, non, ut, eosdem effectus utriusque dominium producere, affirmet, quod per haecenus citata iuris capitula inprimisque per legem 22. *C. d. R. V.* concedi non potest, scimus enim generi per speciem derogari, et earum potissimum legum habendam esse rationem, quae ad speciem directae sint *v. l. 80. D. d. R. I.*

*Conciliatur
Gaii sententia
obuia in l. 28.
d. Vfur.*

§. V.

Neque tamen solam consumptionem puto ad euertendum ius domini idoneam, ut potius idem usufructuioni tribuendum esse existimem. Quum enim viderimus, separatione a re principali, adeoque perceptione fieri, ut accessorii naturam fructus exuant, ipsique res principales euadant, consequitur, si bonae fidei possessor per triennium, ex Iure Romano, vel per annum Saxonicum, ex Iure Saxonico, possederit fructus, prioris domini ius euanuisse. Quod partim ex *cit. l. 4. §. 19. d. Vfur.* colligimus, partimque ipsius rei ratio demonstrat, quum, quae de consumptis fructibus, fauore bonae fidei possessoris, in iure constituta sint, in eius inuidiam detorqueri non debeant. Fructus vero rei mobilis, vel etiam immobilis fere usufructuatae, sine dubio statim, quo tempore usufructuatae est ipsa res principalis, quia tum plane prioris domini ius euanuit, acquiruntur.

*Usufructuone
etiam fructus
adquiri posse,
probat.*

§. VI.

Consumptio ipsa, quam vidimus perpetuum et irrevocabile ius bonae fidei possessori, ante perductam praescri-

Notio consumptionis exponitur.

scriptionem, tribuere, aliter in vniuersali hereditatis petitionis iudicio intelligitur. Ex re singulari quippe percepti fructus consumti habentur statim, ex quo dominium eorum in alium, aut gratis, aut pro alia re, vel pretio, loco eorum, accepto, in alium translatum est. Hanc enim eorum significationem ex eo, quod extantibus opponuntur, cit. l. 4. §. 2. D. F. R. iung. l. 9. §. 2. D. d. Sct. Macedon. l. 9. §. 5. in fin. d. Iur. et fact. ign. et, quod vidimus, pretium in locum rei in singularibus non succedere, colligimus.

§. VII.

*Alia tenenda esse de fructuum con-
sumptione in
hereditatis pe-
titione, proba-
tur.*

Alia omnia de possessore hereditatis dicenda sunt, ex qua quum percepti fructus hereditatem, si ab eo possidentur, a quo peti potest, augeant, v. l. 2. C. d. Petit. heredit. et pretium pro rebus hereditariis acceptum ipsum intelligatur hereditarium l. 22. D. d. Heredit. petit. necessario tum demum consumti ii, atque adeo a restitutione immunis habendus erit bonae fidei possessor, si vel ex titulo lucratius eos in alium transfuit, vel, quod pro iis pretium aliamue rem accepit, neque ipsum, neque per aliud surrogatum in eius patrimonio existit, neque alia ratione vile ei fuit, si forte creditori suo soluerit, seque ab obligatione liberauerit, vt locupletior factus esse videatur, v. l. 23. l. 25. pr. et §. 1. D. d. Heredit. Petit. l. 70. §. 3. l. 71. l. 72. D. d. Legat. II. l. 1. 2. C. d. Petit. Hered. l. 17. D. de eo quod. met. caus.

§. VIII.

*Refutatur
sententia
Carpzonii*

Nihil vero contra nos efficit CARPZOVIVS def. 28. ad Const. El. XXXII. Part. III. qui, quae hactenus de possessore hereditatis diximus, aequae ad rerum singularium possessores pertinere defendit, vocatis in auxilium mox ciuitatis

ratis legibus, formataque ex iis regula generali; consumtum non esse, quod in corpore patrimonii retineatur, et, ex quo quis factus sit locupletior. Hanc vero consumtorum notionem, secundum ea, quae praemissi, facile omnes consentient, non ad singulare rei vindicationis, verum ad vniuersale hereditatis petitionis iudicium pertinere. Contrarium quidem euincere studet CARPZOVIVS *l. 20. C. d. I. D. et l. 8. C. d. Donatt. int. vir. et vxor.* quibus marito fructus dotis vxori donatos, quatenus haec locupletior ex iis existit, repetere conceditur. At enimvero hae leges huc plane non pertinent, nec notionem consumptionis fructuum, sed naturam donationis inter coniuges sistunt, quam, si donans exin pauperior, donatariusque locupletior fit, non subsistere, notissimi iuris est.

§. IX.

Hisque Carpzouii argumentis infirmius etiam est illud HARTM. PISTORIS *Lib. III. Qu. 25.* qui argumenta iuris fortissima, quibus sententiam meam firmaui, verborum, quae bilem omnibus mouebit, prolixitate, solo aequitatis praecepto, quo, neminem cum damno alterius fieri debere locupletiozem docemur, sibi infirmare, eoque id efficere videtur, bonae fidei possessorem, quatenus versio in rem daret, etsi fructus ipsi non super sint, domino obligari. At enimvero annon integrum de vsucapione et praescriptione iuris caput, annon circumuentiones, ad dimidium vsque veri pretii, in emtionibus permissae, an non innumera alia iuris nostri capita illud aequitatis praeceptum offendere videntur? Et quis putauerit, controuersiam iuris, intuitu cuius disertis legibus et argumentis iuris non destituimur, secundum praecepta aequitatis, quae nouimus admodum fall-

*Refelluntur
argumenta
Hartm. Pistoris.*

fallacia, esse dirimendam? Taceo imaginariam esse hanc aequitatem, dominumque, qui nouit, bonae fidei possessorem fructus iure suo, id est, quasi domini percipere, v. L. 48. D. d. A. R. D. suosque irreuocabiliter facere consumptione, cit. l. 4. §. 2. *Fin. regund.* negligentiam committere, quod rem suam non citius vindicat, atque adeo potius, nullam domino iniuriam fecisse, habendum esse bonae fidei possessorem, qui iure suo usus fuerit.

§. X.

Refutatur denique Schilter et ius nouissimum exponitur.

Neque adeo SCHILTERO assentior, qui *Exercitat. ad Pand. XVI. §. 56.* PISTORIS CARPZOVHQUE excogitatam a BARTOLO sententiam, quam agnoscit Iuri Romano contrariam, Germanorum consuetudinibus consentaneam arbitratur, cum potius, amice hac in re veterem Germaniam cum Iure Romano conspirare, ex *Lib. II. Art. 44. Iur. Prou. Sax.* colligere posse mihi videar, conf. WERNHER *P. I. Obs. CCCXVIII.* MENCKEN. *ad Pand. Lib. VI. Tit. I. §. VII.* et SCHAVMBURG, in *Annot. ad Struuii Iurisprud. L. II. Tit. I. apb. 54. n. x.* Hanc vero perpetuam ICtorum controuersiam prudentissimo consilio Serenissimus Lator Saxonicus ita diremit, simulque inextricabiles litium ambages ex iuris communis dispositione obortas praecidit *Decis. Nouiss. 2. d. ao. 1746.* vt, abrogata extantes inter atque consumptos fructus differentia, bonae fidei possessorem ad praestandam aestimationem fructuum, per annum, malae fidei possessorem vero, per triennium a tempore litis motae retro computandum, perceptorum, a prudenti oeconomio definiendam, obligaret, simulque impensas fructuum necessarias aequae determinandas detrahere permitteret.

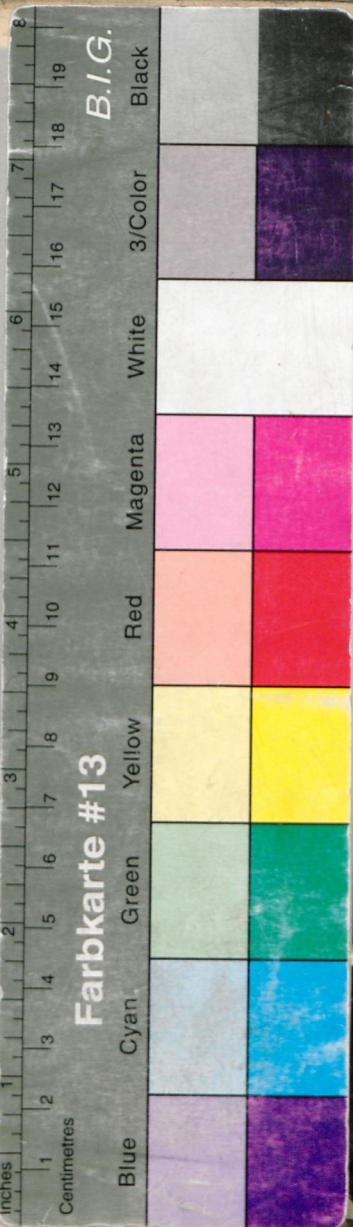

ULB Halle
006 385 451

3

*G. 28. num. 24. 4. 19.
1762, 8.*

CONSVMTOS
EX QVIBVS LOCVPLETIOR EXISTIT
FRVCTVS AN RESTITVERE TENEATVR
BONAE FIDEI POSSESSOR

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS

CONSENSV

PRAESIDE

P. 65.
D. HENR. GODOFREDO BAVERO

SVPREM. CVR. PROVINCIAL. ET CONSIST.
LIPSIENS. ADV.

IN AVDITORIO ICTORVM

D. VI. MAII A. C. MDCCLXII

AD DISCEPTANDVM

PROPONIT

FRIDERICVS GOTTLOB KLVGIVS

REICHENB. VARISC.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEIMIA

